

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 83.841 van 6 december 1999
in de zaak A. 85.945/IX-1969.**

In zake : Aimé BAILLY,
wonende te LENNIK,
Louis Spaakstraat 7

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Financiën.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Aimé BAILLY op
5 augustus 1999 heeft ingediend om de schorsing te
vorderen van de tenuitvoerlegging van het koninklijk
besluit van 13 juni 1999 waarbij hij wordt afgezet uit
zijn functie van adjunct-adviseur bij de Administratie
van de Thesaurie;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoek-
schrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernie-
tiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur
M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 30 september
1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op
8 november 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad
L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, van
advocaat I. MARTENS, die verschijnt voor verzoeker, en
van inspecteur J. DE VLEESCHOUWER, die verschijnt voor
de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste
auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI,
hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

1.1. Verzoeker is adjunct-adviseur bij de dienst
Openbaar Krediet van de Administratie van de Thesaurie.

1.2. Op 25 augustus 1997 wordt hij opgeroepen om
verhoord te worden overeenkomstig artikel 78, § 2, van
het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende
statuut van het Rijkspersoneel over een aantal feiten
die betrekking hebben op zijn gedrag ter gelegenheid van
de uitvoering van zijn opdracht en over zijn volstrekt
negatieve houding tegenover zijn functie, de dienst
Openbaar Krediet, zijn hiërarchische meerderen en de
Administratie van de thesaurie.

1.3. Tijdens dat verhoor geeft hij de feiten toe
maar wijst er op dat hij verscheidene malen vergeefs
gepoogd heeft zich te laten overplaatsen, dat hij in het
Openbaar Krediet onheus wordt behandeld en dat zijn
werkverhouding met zijn rechtstreekse chef onmogelijk
geworden is.

1.4. Van dat verhoor, dat plaatsvindt op 28 augustus 1997, wordt een proces-verbaal opgesteld waarop verzoeker op 13 september 1997 nog een aantal opmerkingen maakt.

1.5. Op 6 oktober 1997 wordt aan verzoeker een voorlopig voorstel betekend om hem bij tuchtmaatregel af te zetten wegens de feiten waarover hij op 28 augustus 1997 werd ondervraagd.

1.6. Op 12 november 1997 wordt hij gehoord door de directieraad die belast is met het opmaken van het definitief strafvoorstel.

De directieraad beslist unaniem definitief voor te stellen om verzoeker bij tuchtmaatregel af te zetten.

1.7. Op 21 november 1997 wordt de kennisgeving van het definitief strafvoorstel aan verzoeker betekend.

Dit strafvoorstel is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat u bij nota van 23.04.1997 een aantal taken werd opgedragen door uw hiërarchische meerdere; dat u deze nota voor ontvangst hebt getekend op 23.04.1997; dat u deze opdrachten niet hebt uitgevoerd maar op 28.04.1997 uw hiërarchische meerdere hebt laten weten geenszins bereid te zijn deze taken uit voeren; dat u deze weigering hebt bevestigd ten overstaan van uw dienstchef eraan toevoegend niet eens de schijn te willen ophouden te werken; dat deze feiten als een negatieve inschrijving werden genoteerd op uw individuele fiche die u voor kennisgeving hebt getekend.

Overwegende dat u bij nota van 10.06.1997 een aantal taken werd opgedragen door uw hiërarchische meerdere; dat u over deze opdrachten nooit hebt gerapporteerd aan uw hiërarchische meerdere.

Overwegende dat u op 24.06.1997 naar aanleiding van een nieuwe opdracht uitdrukkelijk hebt gesteld dat u geen enkele nieuwe taak wenst uit te voeren en dat u niet meer wenst te werken, noch in de dienst Openbaar Krediet waar u thans bent tewerkgesteld, noch in een andere dienst van de Administratie van de thesaurie.

Gelet op het verslag van het verhoor van 28 augustus 1997 waarin u hebt toegegeven geweigerd te hebben om de opgelegde taken uit te voeren en een negatieve houding tegenover de functie, de dienst, de hiërarchische meerderen en de Administratie te hebben en u uw verklaringen niet hebt weerleg(d).

Overwegende dat u door deze feiten blijkt geeft van desinteresse in uw werk en van ongemotiveerdheid voor de dienst, daar waar u, gezien het niveau waartoe u behoort, een voorbeeldfunctie dient te vervullen ten aanzien van uw medewerkers; dat deze feiten een inbreuk inhouden op de plicht van de rijksambtenaren hun ambt op een loyale en integere wijze uit te oefenen onder het gezag van hun hiërarchische meerderen, zoals bepaald in artikel 10, § 1 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel; dat hierdoor de goede werking van de dienst ernstig in het gedrang gebracht wordt; dat dit iedere verdere samenwerking met u in de toekomst onmogelijk maakt.

Overwegende dat het voorlopig voorstel van 06.10.1997 waarbij wordt voorgesteld u de tuchtstraf van de afzetting op te leggen, gelet op de ernst en het recidiverende karakter van de feiten, als gerechtvaardigd en billijk moet beschouwd worden.

Overwegende dat u tijdens uw betoog dd. 12.11.1997 voor de Directieraad op geen enkel moment hebt aangegeven uw houding te willen veranderen en geen enkele schijn van spijt hebt laten blijken; dat u geen enkel element hebt aangebracht dat de u ten laste gelegde feiten kan loochenen".

1.8. Op 28 november 1997 tekent verzoeker beroep aan tegen dat strafvoorstel bij de interdepartementale raad van beroep.

1.9. Op 26 oktober 1998 behandelt de interdepartementale raad van beroep dit beroep. Verzoeker voert ter verdediging aan dat hij goed presteerde wanneer hem taken in verband met informatisering werden gevraagd maar dat daarna nog geenszins rekening werd gehouden met zijn kennis en vaardigheden en hem vooral opdrachten werden gegeven waarvan kon geweten zijn dat hij er niet geschikt voor was en dat hij tevergeefs gepoogd heeft om te kunnen genieten van mobiliteit.

De interdepartementale raad van beroep overweegt dat uit het dossier blijkt dat het opleggen van een tuchtstraf gerechtvaardigd blijkt, dat verzoeker de nadruk legt op het feit dat vooral de slechte werksfeer en de onaangepaste taken tot deze situatie hebben geleid en dat de administratie helemaal geen rekening houdt met zijn verzuchtingen, dat verzoeker alleszins zijn opdrachten niet naar behoren heeft uitgevoerd maar dat de afzetting in dit stadium van de procedure als een te zware sanctie overkomt.

Op basis van die overwegingen adviseert de interdepartementale raad van beroep met 6 tegen 7 dat de afzetting een te zware sanctie is en met 11 tegen 2 dat de tuchtstraf "terugzetting in graad" meer passend is.

1.10. De minister van Financiën gaat niet akkoord met het advies omdat verzoeker weigert nog enige beroepsactiviteit uit te oefenen en zelfs niet meer de illusie wil wekken dat hij werkt.

Bij koninklijk besluit van 13 juni 1999 wordt aan verzoeker de tuchtstraf van afzetting opgelegd. Die beslissing is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat de h. BAILLY bij nota van 23.04.1997 een aantal taken werden opgedragen door zijn hiërarchische meerdere en de h. Bailly die nota voor ontvangst heeft getekend op 23.04.1997; dat hij deze opdrachten niet heeft uitgevoerd maar op 28.04.1997 zijn hiërarchische meerdere heeft laten weten geenszins bereid te zijn deze taken uit te voeren; dat hij deze weigering heeft bevestigd ten overstaan van zijn dienstchef eraan toevoegend niet eens de schijn te willen ophouden te werken; dat deze feiten als een negatieve inschrijving werden genoteerd op zijn individuele fiche die hij voor kennisgeving heeft getekend;

Overwegende dat de h. BAILLY bij nota van 10.06.1997 een aantal taken werden opgedragen door zijn hiërarchische meerdere en de h. BAILLY over deze opdrachten nooit heeft gerapporteerd aan zijn hiërarchische meerdere;

Overwegende dat de h. BAILLY op 24.06.1997 naar aanleiding van een nieuwe opdracht uitdrukkelijk heeft gesteld geen enkele nieuwe taak te wensen uitvoeren en dat hij niet meer wenst te werken, noch in

de dienst Openbaar Krediet waar hij thans is tewerkgesteld, noch in een andere dienst van de Administratie van de thesaurie, dat zijn onvrede met zijn huidige taken hem niet ontslaat zijn werk naar behoren uit te voeren in afwachting van een interne of externe overplaatsing;

Overwegende dat de h. BAILLY door deze feiten blijk geeft van desinteresse in zijn werk en van ongemotiveerdheid voor de dienst, daar waar gezien het niveau waartoe hij behoort, hij een voorbeeld-functie dient te vervullen ten aanzien van zijn medewerkers; dat deze feiten een inbreuk inhouden op de plicht van de rijksambtenaren hun ambt op een loyale en integere wijze uit te oefenen onder het gezag van hun hiërarchische meerderen, zoals bepaald in artikel 10, § 1 van het genoemd koninklijk besluit van 2 oktober 1937; dat hierdoor de goede werking van de dienst ernstig in het gedrang gebracht wordt; dat dit iedere verdere samenwerking met hem in de toekomst onmogelijk maakt.

Overwegende dat de h. BAILLY tijdens zijn betoog dd. 12.11.1997 voor de Directieraad op geen enkel moment heeft aangegeven zijn houding te willen veranderen en geen enkele schijn van spijt heeft laten blijken; dat hij geen enkel element heeft aangebracht dat de hem ten laste gelegde feiten kan loochenen.

Overwegende dat de feiten de afzetting als tuchtstraf rechtvaardigen en het opleggen hiervan de gepaste maatregel is".

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2. Overwegende dat verzoeker met betrekking tot de eerste voorwaarde in een eerste middel aanvoert dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven, doordat, eerste onderdeel, die beslissing geen rekening houdt met het advies van de interdepartementale

commissie van beroep en er gewoon naar het advies wordt verwezen zonder dat wordt aangegeven waarom van het standpunt van de commissie wordt afgeweken, en doordat, tweede onderdeel, de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat de opdrachten die verzoeker niet wilde uitvoeren onaangepast waren, noch met de invloed van de slechte werksfeer op verzoekers gedrag;

2.3. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen op het eerste onderdeel antwoordt dat de aangevochten beslissing in de aanhef verwijst naar het advies van de raad van beroep en uitvoerig aangeeft waarom dat advies niet wordt gevolgd en dat ook wordt gewezen op de wens van verzoeker om in een andere administratie te werken met de vaststelling dat hij zelfs in afwachting van een overplaatsing niet bereid is zijn werk naar behoren te verrichten; dat zij op het tweede onderdeel antwoordt dat zij niet als eerste taak heeft tegemoet te komen aan de persoonlijke verzuchtingen van verzoeker maar wel het vervullen van de haar toegewezen taken met behulp van de haar ter beschikking staande medewerkers en middelen en dat verzoeker niet in het minst wenst mee te werken binnen de administratie; dat verder de initiatieven van verzoeker om zelf aan zijn situatie te verhelpen beperkt gebleven zijn, dat hij wel contact heeft opgenomen met een andere administratie en met een kabinet om daar tewerkgesteld te worden waarbij gebleken is dat die diensten niet geïnteresseerd waren, dat dit aan verwerende partij moeilijk ten kwade kan worden geduid en dat hij verder geen andere initiatieven genomen heeft zoals de deelname aan wervingsexamens of andere sollicitaties;

2.4.1. Overwegende dat met betrekking tot het eerste onderdeel wordt vastgesteld dat als de raad van beroep zonder veel te motiveren stelt dat de strafmaat te zwaar is, de bestreden beslissing daarentegen er op

wijst dat verzoeker "geen enkel element heeft aangebracht dat de hem tenlaste gelegde feiten kan loochenen" en zelf heeft verklaard dat hij niet meer wenste te werken noch in het Openbaar krediet, noch in een andere dienst van de Administratie der thesaurie, dat hij daardoor blijk geeft van desinteresse voor zijn werk en ongemotiveerdheid voor de dienst daar waar hij, gezien het niveau waartoe hij behoort een voorbeeldfunctie dient te vervullen, dat hij hierdoor de goede werking van de dienst ernstig in het gedrang brengt en dat iedere verdere samenwerking met hem in de toekomst onmogelijk is; dat de bestreden beslissing ook overweegt dat verzoeker op geen enkel ogenblik heeft aangegeven zijn houding te willen veranderen en geen enkele spijt heeft laten blijken, dat de verwerende partij hiermee intrinsiek blijk geeft geen verzachtende omstandigheden voor verzoekers houding te kunnen weerhouden; dat de beslissing aldus op afdoende wijze aangeeft waarom de afzetting de gepaste straf is en waarom zij afwijkt van het advies van de raad van beroep;

2.4.2. Overwegende dat wat het tweede onderdeel betreft in de bestreden beslissing wordt overwogen "dat (verzoekers) onvrede met zijn huidige taken hem niet ontslaat zijn werk naar behoren uit te voeren in afwachting van een interne of externe overplaatsing"; dat hieruit voldoende duidelijk blijkt dat de verwerende partij de mening toegedaan is dat de elementen die verzoeker als verweer heeft aangebracht zijn houding niet vermochten te verantwoorden; dat het eerste middel derhalve niet ernstig is;

2.5. Overwegende dat verzoeker in zijn tweede middel betoogt dat de opgelegde tuchtsanctie niet in een redelijke verhouding staat tot de feiten; dat hij hierbij uiteenzet dat de interdepartementale raad van beroep tot dezelfde conclusie kwam nadat hij de feiten

in hun juiste context had geplaatst en er rekening mee had gehouden dat de slechte werksfeer en de onaangepaste taken tot de feiten hebben geleid, dat verzoekers houding een ultieme poging was om iets aan zijn werksituatie te veranderen en dat de administratie de zaak veel te lang heeft laten aanslepen en niet heeft gezorgd voor een oplossing voor de organisatorische problemen;

2.6. Overwegende dat de verwerende partij hierop repliceert dat het niet onredelijk is een ambtenaar af te zetten die volgehouden en bewust weigert zijn medewerking te verlenen om subjectieve redenen zonder dat die ambtenaar stelt "of verweerder heeft vastgesteld dat (verzoeker) de hem opgedragen taken niet naar behoren zou kunnen volbrengen" en dat de principiële houding van verzoeker haar geen keuze liet; dat zij voorts betoogt dat de terugzetting in graad zoals voorgesteld door de raad van beroep geen wijziging zou hebben gebracht in verzoekers principieel afwijzende houding en wellicht zijn onvrede met zijn werksituatie alleen maar zou versterken, zonder dat dit voor de dienst waaraan hij verbonden is soelaas brengt, dat de houding van verzoeker, die bewust het conflict heeft uitgelokt en niet de intentie heeft om zich, zelfs tijdelijk, nog verder in te zetten voor de dienst meebrengt dat de afzetting niet buiten redelijke verhouding staat tot de feiten, dat verzoeker trouwens niet alle middelen heeft aangewend om zelf te verhelpen aan de werksituatie en dat haar niet ten kwade kan worden geduid dat de enkele initiatieven die verzoeker heeft genomen tot niets hebben geleid;

2.7. Overwegende dat de door verzoeker ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel geenszins beduidt dat tuchtsancties "in verhouding" moeten zijn tot de tuchtfeiten en dat van schending van het redelijkheidsbeginsel slechts sprake kan zijn wanneer het

bestuur op evidente wijze een onredelijk gebruik heeft gemaakt van zijn bevoegdheid, dat, met andere woorden, het niet denkbaar is dat enige, naar redelijkheid beslissende, overheid de betrokken beslissing zou kunnen uitvaardigen; dat in tuchtzaken de overheid bij het bepalen van de strafmaat over een bijzonder ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en dat de Raad van State derhalve enkel een kennelijk volkomen in wanverhouding tot de fout staande straf als onwettig kan beschouwen, dit wil zeggen een straf waarvan het in redelijkheid ondenkbaar is dat enige overheid ze voor die fout zou opleggen; dat te dezen de houding van verzoeker die weigert de opdrachten die hem worden gegeven uit te voeren, omdat hijzelf van mening is dat ze niet aangepast zijn aan zijn kennis of interesse, in feite er op neerkomt dat hij alleen geïnteresseerd is in informatica, waarin hij weliswaar een zekere bekwaamheid heeft, en derhalve alleen taken in die sector wil krijgen en dat hij voor andere taken helemaal niet geïnteresseerd is en die ook niet wil uitvoeren; dat geen enkele overheid zulke houding mag en kan rechtvaardigen en dat derhalve onder meer met het oog op de goede werking van de dienst het geenszins onredelijk is dat dergelijk gedrag streng wordt beoordeeld en zwaar wordt bestraft; dat tenslotte de vrees van de verwerende partij dat de sanctie van terugzetting in graad niets oplost evenmin onredelijk is, dat immers verzoekers stugge en principiële houding en zijn gebrek aan enige spijt over zijn gedrag terecht kan doen vrezen dat zolang aan verzoeker taken worden opgelegd die niet volledig naar zijn zin zijn, zijn gedrag omwille van een terugzetting in graad niet zal verbeteren; dat het middel evenmin ernstig is;

2.8. Overwegende dat aldus niet voldaan is aan één van de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad

van State; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes december 1900 negenennegentig, door :

de H.	L. HELLIN,	wnd. voorzitter, staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

L. HELLIN.